

21 — Glas nemih

Ne mogu da zamislim kako je ovaj svet nekada izgledao. Znam da je veći deo bio pod vodom, dokazao sam to, ali voda...u izobilju — nepojmljiv izgled današnje kamene pustinje, ispunjene vetrom i prašinom, lešinom i strvinarima. Ono što zovem mojim narodom se stiska oko okrvavljenih barica dragocene tečnosti. Umiru u blatu, zbog kapljica koje će izvući iz prljavštine.

Slušam rezavi zvuk struganja metala. Teška cev se uvija ispod masivnog rama i obrće šiljak duboko u zemlji. Pumpe pište dok izvlače vodu iz podzemnog basena. Stari Ras prati rad stroja. Lice mu je kamen, ne gleda nikog...tako je najbolje. Ne mora da se suoči sa krvopijama koje gamižu oko mene i čekaju pokret — blago mreškanje obrve, najmanji trzaj usne, bilo kakav nagoveštaj odgovora na pokazano pitanje. Vodene prostorije se pune u prijatnom šumu, svežina iz dubine vodi bitku sa smornom vrućinom. Da nije užeglog vetra, možda bi i pobedila.

Kandžama probijam disajne puteve krvopijama i ostavljam ih da krkljaju, klonule na svih šest. Shvatili su odgovor, mladi, sitni i nejaki, preslabi za moje stare udove. Vetar huče i donosi novu prašinu, zavlaci se ispod tkanine. Ras proverava dotok crne mešine u stroj. Moj stroj. Kreativni vrhunac koji sam podario ovom svetu. Krajnji izraz želje da okončamo ovaj nasilni način postojanja.

Koraci odjekuju kamenom platformom. Urn prilazi. Moj verni pomoćnik. Postaraće se za leševe. A šta su mislili? Doći će ovde i ja ću im predati moje životno delo? Da ga koriste kako žele? Da naplaćuju proketo blago oko kojeg ginemo od početka postojanja? Ne. Dosta smo pili krv jedni drugima, vreme je da pijemo vodu.

Urn mi pruža kožna dokumenta. Ne čitam mastiljave znakove, samo utiskujem svoj i overavam pljuvačkom. Miris će potvrditi da sam ih pročitao. Ne zanima me kako će ih se rešiti, Urn ume da se postara za te stvari. Pogled mi luta po okolini koju zovem dom.

Blaga svežina večeri se spušta na naseobinu oko stroja.

Duboko, u jednoj pećini su otkrili nekakvo prastaro biće, optočeno u smoli. Malo i dlakavo, sa dva para udova, oko jednog tanka opna za koju pretpostavljaju da mu je služila za letenje. Crnih očiju i prćaste njuške, nakon što su ga isekli, otkrili su da je moglo ispuštati zvukove. Sopstvene zvukove...

Opet su došli, trojica ovaj put, stariji i krupniji. Teški plaštovi su im se spuštali sa čvornatih ramena, niz uvijeni kičmeni stub i padali preko stražnjice. Pomučio sam se. Urn se postarao za leševe. Koliko će ih još biti? Koliko krvi ću morati da prolijem kako bi zaustavio tok ostalih crvenih potoka? Ili će možda moja krv biti prolivena, sledeći put.

Tišina. Različiti tonovi dolaze sa svih strana, ali naše postojanje je nemo. Posmatram mališane kako se igraju — skaču jedni na druge, grizu se, grebu, ali ne ispuštaju zvuk iz sebe. Na koji način je ono biće moglo razbiti zavesu bezvučnosti? Da li se čulo slično mom stroju? Kotaljanju kamena? Možda je to bio lepršavi zvuk plašta na vetru.

Urn mi donosi nova dokumenta. Utiskujem obeležje posmatrajući mu lice: sitne oči, široke usne i dva otvora za disanje. Skamenjene ploče koje zovemo kožom se presijavaju na svetlosti. Zašto mi ne ispuštamo zvukove? Lice mu dobija za nijansu drugačiji izraz..ne zna. Stroj se oglašava škriputanjem. Urn odlazi.

Okrećem se ka Rasu. Ne obazire se na mene, iako mu je posao da održava stroj koji sam ja napravio. Sada besnim zbog toga, i njega bih pretvorio u lešinu, ali je odličan u svom poslu, boljeg nema. Mnogi

su takvi. Ne zanima ih što sam život posvetio radu koji će olakšati njihove. Ne zanima ih što krvlju moram da branim sopstvenu tvorevinu, koju sam za njih stvorio. Niko mi ne pomaže. Samo dolaze da traže, kao ovi koje je Urn negde sklonio. Verni Urn.

Mazivo sa prevoja stroja klizi niz glatku površinu i stvara masnu mrlju ispred mene. Nekoliko sitnih stvorenja je tu zalutalo i sada polako umire. Spore pokrete im tumačim kao poziv za pomoć. Zašto bih im pomogao? Dovoljno sam umazan.

Sa osvitom novog dana odlučujem da neću čekati da uzmu ono što je moje. Zašto bi drugi naplaćivali i sladili se od plodova mog rada, a ne ja? Zatvoriću rezervoare, obustaviću rad stroja, voda će biti dostupna samo onima koji su uz mene, a ja ću im biti vođa! Krv će se prolivati u moje ime, neće više dolaziti da traže, već da mole. Samo da nađem Urna...

Čekaju me...trojica. Manji su od mene, manji od njihovih pret-hodnika. Lako ću se sa njima obračunati, Urn će se postarati...ali nešto nije u redu. Osećam krv u ustima. Nagoveštaj bola mi stiže iz trupa, ali još uvek ne razumem zbog čega. Spuštam pogled i vidim dugo parče naoštrenog metala, viri mi iz stomaka, krvlju obliveno. Urn. On je slao sve te snagatore, uviđam dok mu posmatram promene izraza lica.

Bol ne osećam, ne još, ali čujem čak i dražesno kapanje krvi po kamenoj ploči; nadimanje grudnog koša pri disanju, poput strujanja vazduha kroz prostrane kanjone u kojima je smeštena naseobina, dom. Verovao sam mu. Utiskivao svoja obeležja bez provere u šta ih utiskujem. Spokojno stajao, leđima okrenut zlotvoru što je sve vreme čekao momenat za napad. Dočekao ga je. Iskoristio ga je. Sve je tvoje Urne, odigrao si potez života.

Pogled se izvrcé dok padam na stranu. Tamo i Ras stoji. Nezainteresovan, prati rad stroja... Urnovog stroja. Savršen radnik...sa-

vršeno biće koje će preživeti i onda kada svi ostali budu pali, iz prostog razloga što je njegovo postojanje neophodno. Sada i to shvatam. Tut-njava dopire negde iz dubine, praćena blagim potresom. Podzemni basen se polako urušava, količina vode u njemu se smanjuje. Čak i neživi svet ima neke svoje zvukove kojima me sada, u ovim poslednjim trenucima, muči i pokazuje sopstvenu nadmoć nad mojim tihim bićem. Zašto ne mogu da mu odgovorim? Slušam harmoniju različitih tonova koje stroj deli sa vodom, zemljom i kamenom... moja kreacija, toliko naprednija od svog tvorca. Otvaram usta u besmislu, jer ne znam šta bih još mogao da učinim. Šta je ono biće radilo? Kada bi bilo vremena samo to još da shvatim.

Ali moje vreme je isteklo.